

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6To/7/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7823010267
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Dudík
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7823010267.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Dudíka a sudcov JUDr. Martina Baločka a JUDr. Jána Slovinského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 8. februára 2024, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 20.12.2023 sp. zn. 2T/79/2023 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. B..

odôvodnenie:

VTiobecná agenda Page 1 z 4

about:blank 11.1.2024

Napadnutým rozsudkom okresný súd obžalovaného A. B. uznal vinným skutkom v bode 1) výroku rozsudku prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. a skutkom v bode 2) výroku rozsudku zločinom ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. , na tom skutkovom základe, že

1) že v období od presne nezisteného dňa mesiaca marec 2023 až do dňa 27.05.2023, v rodinnom dome na C. D. E. XXX/X F. G. H., G. C., svojej družke - poškodenej B. I. pod vplyvom alkoholu opakovane vulgárne nadával, urážal ju, vyčítal jej údajnú neveru, vyhrážal sa jej smrťou, pričom jej tiež povedal, že z domu nepôjde živá, čo u poškodenej vzbudzovalo dôvodnú obavu o jej život v dôsledku možného uskutočnenia týchto vyhrážok, a následne

2) že dňa 27.05.2023 v čase okolo 12:30 hod., v priestoroch kuchyne uvedeného rodinného domu, pod vplyvom alkoholu, po predchádzajúcej slovnej hádke s poškodenu B. I. vytiahol zo svojho ruksaku kuchynský celooceľový nôž s celkovou dĺžkou 21 cm a s dĺžkou čepele 9 cm, ktorým poškodenu so slovami „Zomrieš ty a potom ja.“ jedenkrát väčšou intenzitou bodol do ľavej časti hrudníka a následne obrátil nôž proti sebe a bodol sa dvakrát do ľavej časti hrudníka, čím poškodenej B. I. spôsobil bodno-reznú ranu hrudníka s bodovým kanálom v dĺžke 6 cm so zásahom ľavého okraja hrudnej kosti a prienikom do hrudnej dutiny s krvácaním a súčasným únikom vzduchu do ľavej hrudnej (pleurálnej) dutiny s dobu liečenia v trvaní nad 42 dní, počas ktorých musela byť poškodena opakovane hospitalizovaná z dôvodu nevyhnutnej chirurgickej liečby a súčasne bola odkázaná na pomoc iných osôb, pričom aj po prepustení do ambulantnej liečby jej zdravotný stav vyžaduje opakované kontrolné vyšetrenia, dlhodobé podávanie liekov proti zrážaniu krvi a čiastočnú pomoc inej osoby.

Bol mu za to uložený podľa § 155 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, 3 Tr. zák. s prihliadnutím na poľahčujúcu okolnosť uvedenú v ustanovení § 36 písm. l) Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 (piatich) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obžalovaného zaradil pre výkon tohto trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obžalovanému uložil aj trest prepadnutia veci, a to 1 ks kuchynský celooceľový nôž o celkovej dĺžke 21 cm.

Podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. sa vlastníkom prepadnutej veci stáva štát.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. súd obžalovanému uložil aj ochranné protialkoholické liečenie, ktoré podľa § 74 ods. 1 Tr. zák. vykoná ambulantnou formou.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obžalovanému povinnosť uhradiť poškodenej Dôvere zdravotnej poisťovni, a.s., IČO: 35 942 436, so sídlom Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, zastúpenej splnomocnenou zástupkyňou I. I. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXX/XX, K. C., na účet vedený v Štátnej pokladnici číslo: B. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, VS: 2373479801, KS: 0058, náklady spojené s poskytnutou zdravotnou starostlivosťou vo výške 10.467,19 eur (desaťtisíc štyristošesťdesiatšedem eur aj devätnásť centov).

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný A. B., ktoré aj písomne odôvodnil. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že je si vedomý skutočnosti, že mu súd prvého stupňa (v ďalšom len ako súd) uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej základnej trestnej sadzby, avšak zastáva názor, že v prejednávanej veci boli splnené podmienky na mimoriadne zníženie, a to pre prijaté vyhlásenie o vine, o ktorom sa už aj vyššie zmienil. Poukazuje analogicky na ust. § 39 ods. 2 písm. d) Tr. zák., ale aj na zaužívanú súdnu prax, v zmysle ktorého súd môže znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom aj vtedy, ak odsudzuje páchatel'a v konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu, ako aj na ust. ods. 4 citovaného paragrafu, v zmysle ktorého v takomto konaní (čiže v konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu) môže súd uložiť trest odňatia slobody znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Má za to, že vzhľadom aj na prevahu poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi, ako aj so zreteľom, že sa v jeho osobe jedná o osobu netrestanú (keďže jeho predchádzajúce tresty boli zahladené), ale aj s poukazom na to, že ani priestupková minulosť nie je nejaká bohatá, skutočne bolo potrebné prikročiť k mimoriadnemu zníženiu trestu. Správne mu mala byť priznaná aj ďalšia poľahčujúca okolnosť, a to v zmysle § 36 písm. n) Tr. zák., pretože výrazne napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom, v danom prípade súdu (ale v konečnom dôsledku aj pánovi prokurátorovi), ktorý nemusel vykonať rozsiahle dokazovanie ohľadne otázky viny.

Navyše si myslí, že vzhľadom na to, že predchádzajúce odsúdenia (a to ešte z r. 1994, resp. 2005, čiže i to posledné odsúdenie je spreď takmer 20 rokov) boli zahladené a bol postihnutý len za menej závažné priestupky (len v jednom prípade na úseku dopravy a v jednom prípade za porušenie zákazu fajčenia) odôvodňujú záver o tom, že mala byť priznaná i poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. j) Tr. zák., pretože za týchto okolností je namieste konštatovať, že pred spáchaním skutku viedol riadny život. Je to však menej významná námietka, pretože právnu relevanciu má predovšetkým (aj súdom ustálená) prevaha poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi.

Okrem toho je potrebné dať do pozornosti nie menej významnú okolnosť, a síce že sa pani poškodenej opakovane ospravedlnil a ona to ospravedlnenie prijala, odpustila mu a na hlavnom pojednávaní vyhlásila, že ona z neho nemá žiaden strach a želá si, aby bol potrestaný tak, aby mohol byť pri svojej rodine. Je to žiadúce už aj preto, lebo pani poškodená potvrdila, že rodinu živil on, pretože ona bola a je bez príjmu. Poukazuje na to, že aj keď je len jedno dieťa z ich piatich detí je maloleté, jeho vyživovacia povinnosť voči nim nezanikla s tým, že okrem ich najstaršej dcéry ostatné štyri deti žijú s nimi v spoločnej domácnosti a aj oni sú bez príjmu (hoci je pravda, že jedna dcéra dostáva opatrovateľský príspevok, ktorý však nemá povahu príjmu zo závislej činnosti).

Trest, ktorý mu bol uložený, postihuje aj samotnú poškodenú, ale aj ich spoločné deti, i keď nie je možné prehliadnuť, že v zmysle § 34 ods. 3 Tr. zák. trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený

čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. V prejednávanej veci uložený mu trest odňatia slobody nezodpovedá tomuto zákonnému kritériu.

Na argumentáciu súdu, že predchádzajúce odsúdenia nemali požadovaný nápravny vplyv, dovoľuje si s touto argumentáciou nesúhlasiť: už aj skutočnosť, že sa v lehote podmieneného odsúdenia osvedčil, svedčí o opaku, zvlášť s prihliadnutím k dobe predchádzajúcich odsúdení (viď aj vyššie). Naproti tomu sa stotožňuje s názorom súdu, že sa predchádzajúcich protispoločenských konaní dopustil pod vplyvom alkoholu, a preto ani nenamieta proti uloženiu mu ochranného protialkoholického liečenia (ale pre úplnosť ani proti uloženému mu trestu prepadnutia veci. K veci patrí, že uložený mu nepodmienečný trest odňatia slobody v konečnom dôsledku postihuje aj ďalší poškodený subjekt (Dôvera zdravotnú poisťovňu a. s. - aj keď podľa jeho názoru je diskutabilné, či postavenie poškodeného, i napriek zaužívanej súdnej praxi, jej v trestnom konaní naozaj patrí), pretože mu znemožňuje uhradiť povinnosť náklady spojené s poskytnutou zdravotnou starostlivosťou vo významnej výške až 10.467,19 eur.

Má za to, že bolo potrebné za mimoriadneho zníženia trestu uložiť (popri ostatných trestoch) i trest domáceho väzenia na dobu 4 rokov. Je si vedomý ust. § 53 ods. 2 Tr. zák., ako aj trestnej sadzby stanovenej ods. 2 § 155 Tr. zák., ale má za to, že v danom prípade s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti je potrebné preferovať primeranosť trestu majúceho sa mu uložiť, a to v súlade s princípmi proporcionality a subsidiarity prísnejšej trestnej represie (ultima ratio).

Uviedol, že sa pri rozhodovaní o treste vychádzalo bez akýchkoľvek pochyb zo základných zásad pre ukládanie trestov tak, ako sú uvedené v § 34 ods. 1, 3 a 4 Tr. zák., avšak aplikácia článku 6 ods. 1, 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (v ďalšom len ako Dohovor) v znení protokolu č. 11 zaručuje každej osobe obžalovanej z trestného činu právo na spravodlivé súdne konanie vrátane uloženia spravodlivého trestu. Pri rozhodovaní o druhu trestu a jeho výmere sa prihliada na okolnosti prípadu, osobu obžalovaného, jeho doterajší život, ale aj následky trestného činu apod. Tvrdí, že v posudzovanej veci uloženie mu nepodmienečného trestu odňatia slobody (vzhľadom aj na aktuálne prezentovanú trestnú politiku štátu v podobe „menej mreží, viac domáceho väzenia“) v rámci trestnej sadzby stanovenej Trestným zákonom za súčasného vylúčenia možnosti uloženia trestu domáceho väzenia by bolo neprimerane prísne a tým by bolo aj v rozpore s článkom 6 ods. 1, 3 Dohovoru.

Z ustanovenia § 154c ods. 1 Ústavy SR možno totiž vyvodit', že medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred vnútroštátnymi právnymi predpismi, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd, pričom je potrebné konštatovať, že ustanovenie článku 6 ods. 1, 3 Dohovoru vzhľadom aj na súdnu prax Európskeho súdu pre ľudské práva zabezpečuje väčší rozsah ochrany základného práva obvineného na spravodlivé prejednanie jeho trestnej veci, ktoré nesporne zahŕňa aj uloženie spravodlivého trestu; záruky poskytované podľa článku 6 ods. 3 Dohovoru dopĺňajú právo na spravodlivé prerokovanie veci uvedené v ods. 1 citovaného článku, pričom ods. 3 načrtáva určité minimálne práva obžalovaného a nie ochranu ako celok zabezpečenú článkom 6 Dohovoru.

Hodnotenie spravodlivosti je teda vždy vo všeobecnosti preskúmateľné a zahŕňa spravodlivé prejednanie trestnej veci obžalovaného vrátane spravodlivého rozhodnutia, ktoré sa týka aj uloženého druhu, ako aj výmery trestu, preto je správne (ale aj zákonné) v posudzovanej veci uložiť trest s poukazom na ust. článku 6 ods. 1, 3 Dohovoru, ktorý sa rozhodne nezhoduje s trestom (a ani s jeho druhom) podľa trestnej sadzby vnútroštátneho právneho predpisu.

Uvádza, že páchatelovi je potrebné vždy uložiť trest v rozsahu proporcionálnom závažnosti trestného činu (lex talionis), po zohľadnení spôsobu spáchania činu, jeho následku a zavinenia, pohnútky, príťažujúcich, poľahčujúcich okolností, osoby páchatela, jeho pomerov a možnosti jeho nápravy. Pri rozhodovaní o treste je nevyhnutné zobrať do úvahy individualitu páchatela, ale aj okolnosti spáchaného trestného činu. Nazdáva sa, že v súdnej veci nie je nevyhnutné zaradiť ho do kategórie takých nebezpečných zločincov, ktorému by bolo potrebné uložiť tak prísny trest (znovu poukazuje hlavne na jeho druh), aký vyjadruje trestná sadzba Trestného zákona a iné jeho ustanovenia (§ 53 ods. 2 Trestného zákona). Zákonodarca v dôvodovej správe k zákonu č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov poukázal na dôraz, ktorý sa kladie na individualizáciu prístupu pri riešení trestných vecí na základe širokej možnosti alternatívnych trestov a odklonov tak, aby sa v najširšej miere zaistila pozitívna motivácia páchatela. Zastáva rozhodný názor, že uloženie mu trestu podľa trestnej sadzby a jeho druhu v

zmysle napadnutého výroku citovaného rozsudku by mala za následok negáciu individualizácie prístupu pri riešení konkrétnej trestnej veci, pretože v zákone je uvedený presný popis nielen vypočítania výšky trestu, ale aj jeho druhu, pričom Trestný zákon v súčasnosti neumožňuje zohľadniť materiálnu stránku trestného činu, a preto v tomto konkrétnom prípade jeho osoba, ako osoba páchatela, ako ani okolnosti prípadu by nemohli byť zohľadniteľné tak, ako ani sociálna vyspelosť (pred týmto skutkom poškodenú nikdy nenapadol, po uvedomení si, čoho sa dopustil, nemal snahu ju ďalej napádať, naopak, útočnú zbraň použil nie proti poškodenej, ale proti sebe) či pomery (poukázal na ne už vyššie) a tým by bolo uloženie trestu v medziach stanovených trestnou sadzbou za súčasného vylúčenia možnosti uloženia mu trestu domáceho väzenia v rozpore s článkom 6 Európskeho dohovoru, ako aj ustanovením § 2 ods. 7 Tr. por., ktorý upravuje zásadu zákonného trestného procesu a táto taktiež vyjadruje požiadavku spravodlivého prejednávania veci nezávislým a nestranným súdom v primeranej lehote.

Na dôvažok poukazuje aj na dobu strávenú vo výkone väzby, ktorá skutočnosť mala rovnako výrazný prevýchovný účel a skutočne si na sto percent uvedomil nesprávnosť a protizákonnosť konania, ktorého sa dopustil.

Záverom uviedol, že aj keby odvolací súd nezdialal túto jeho argumentáciu ohľadne možnosti uloženia mu trestu domáceho väzenia, beztak by prichádzalo do úvahy uloženie mu miernejšieho trestu (hoci aj trest odňatia slobody) po jeho mimoriadnom znížení z dôvodov, ktoré vyššie uviedol.

Z týchto podstatných dôvodov i naďalej navrhuje podľa § 321 ods. 1 Tr. por. napadnutý rozsudok predmetného rozsudku zrušiť a súčasne podľa § 322 ods. 1 Tr. por. navrhol vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol o nej.

K odvolaniu obžalovaného sa vyjadril prokurátor, ktorý uviedol, že obžalovaný podaným odvolaním napadol výrok o treste, a to jednak vo vzťahu k jeho druhu ako aj vo vzťahu k výške takto uloženého trestu odňatia slobody, pričom poukázal predovšetkým na svoje vyhlásenie o vine učené na hlavnom pojednávaní a s tým súvisiacu možno mimoriadneho zníženia trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby a zároveň aj na zásadu primeranosti ukladania trestov, ktorá v jeho prípade s poukazom na konkrétne skutočnosti (zabezpečovanie starostlivosti o svoju rodinu) zakladá dôvod na uloženie trestu domáceho väzenia. Na rozdiel od obžalovaného však zastáva názor, že napadnutý rozsudok je aj vo vzťahu k výroku o treste zákonný a uložený trest je najmä vzhľadom na okolnosti predmetnej trestnej veci primeraný a dostatočne zohľadňujúci aj postoj obžalovaného k spáchanej trestnej činnosti. Vo vzťahu k obžalovaným uvádzanej potrebe mimoriadneho zníženia trestu v zmysle analogického uplatnenia ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d) Tr. zák. uviedol, že takýto postup súdu pri ukladaní trestu nie je možné považovať za obligatórne záväzné pravidlo, ktoré musí súd v prípade vyhlásenia obžalovaného o vine bezvýhradne aplikovať. Naopak, aj v prípade takého vyhlásenia musí súd pri ukladaní trestu obligatórne vychádzať z kritérií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zák. V súvislosti s posudzovanou trestnou vecou teda súd nemohol prehliadnuť, resp. dať pri ukladaní trestu do úzadia spôsob spáchania činu a jeho následok, ktoré sú v tomto prípade významnými okolnosťami nepochybne odôvodňujúcimi uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Zotrváva preto na názore prezentovanom v rámci záverečnej reči, že najmä vzhľadom na mimoriadne závažné konanie obžalovaného a spôsobený následok na zdraví poškodenej bolo plne opodstatnené uložiť obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody v hornej polovici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, pričom za dostatočné zohľadnenie postoja obžalovaného bude predstavovať uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody pri dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, k čomu napokon aj prvostupňový súd pristúpil.

V nadväznosti na obžalovaným uvádzanú alternatívu uloženia trestu domáceho väzenia s poukazom na už vyššie uvedené skutočnosti (závažnosť konania obžalovaného a jeho následku, ktoré odzrkadľujú celkovú povahu činu) uviedol, že možnosť uloženia tohto druhu trestu je v tomto prípade vylúčená vzhľadom na nesplnenie podmienky vyplývajúcej z ustanovenia § 53 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Za zákonné a správne napokon považuje aj súdom vykonané vyhodnotenie pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností na strane obžalovaného. S poukazom na vyššie uvedené preto navrhol, aby Krajský súd v Košiciach odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Z vyjadrenia poškodenej B. I. k odvolaniu obžalovaného vyplýva, že na predmetnom pojednávaní pod vplyvom okolností, a to najmä osobnej a blízkej prítomnosti obvineného vypovedala, že si neuplatňuje žiaden nárok na náhradu škody, avšak uvedené vyjadrenie bolo vykonané len v dôsledku strachu z novej budúcej pomsty obvineného voči jej osobe, ktorý sa už pred trestným konaním nešťít osobného útoku s nožom s cieľom ju zraniť až do takej miery, aby jej privodil stratu toho najcennejšieho, teda jej života. V nadväznosti na vyššie uvedené si týmto dovoľuje požiadať súd, aby neprihliadal na vyjadrenie uvedené na tomto pojednávaní a aby pripustil uplatnenie nároku na náhradu škody v rozsahu ako je preukázaná v rámci doterajšieho dokazovania v predmetnom konaní a aby obvineného v prípade uznania ho za vinného súd aj zaviazal povinnosťou na nahradenie vzniknutej škody na zdraví. V prítomnosti obvineného toho času nedokázala konať inak.

Na podklade takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zisti, že odvolanie obžalovaného A. B. nie je dôvodné.

Obžalovaný A. B. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 20.12.2023 urobil vyhlásenie podľa § 257 Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania žalovaných skutkov.

Následne okresný súd prijal podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Tr. por. vyhlásenie obžalovaného o vine s tým, že dokazovanie o spáchaní skutkov sa nevykoná a vykonajú sa dôkazy súvisiace s výrokom o treste, náhrade škody, prípadne ochranných opatrení.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku teda postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy majúce význam pre rozhodnutie o treste, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanoveniami § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správny skutkový a právny záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd dostatočne vložil, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenie a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nemal žiadne pochybnosti o zámere okresného súdu, že obžalovaný sa dopustil konania tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Prvostupňový súd zavinenie obžalovaného aj správne zdôvodnil.

Správne a v súlade so zákonom zistený skutkový stav okresný súd aj správne posúdil, keď konanie obžalovaného správne kvalifikoval v bode 1) rozsudku ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., pretože obžalovaný sa inému vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a v bode 2) rozsudku ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., pretože obžalovaný inému úmyselne spôsobil ťažkú ujmu na zdraví a čin spáchal na chránenej osobe – blízkej osobe.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovaného ohľadom výšky uloženého trestu krajský súd uvádza nasledovné:

Okresný súd pri rozhodovaní pri druhu a výmere trestu bral zreteľ na spoločenskú nebezpečnosť konania obžalovaného, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a a možnosť jeho nápravy.

Správne preto dospel k záveru, že pre splnenie účelu trestu podľa § 34 Tr. zák. z hľadiska generálnej a individuálnej prevencie je potrebné uložiť obžalovanému A. B. úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 5 (piatich) rokov so zaradením pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 1 písm. a) Tr. zák., pretože obžalovaný v posledných 10-tich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Nakoľko okresný súd pri rozhodovaní o treste obžalovanému náležitým spôsobom prihliadol ku všetkým okolnostiam, ktoré mali vplyv na jeho druh a výmeru, obdobne aj krajský súd hodnotiac osobu obžalovaného dospel k záveru, že účel trestu sledovaný zákonom bude u neho splnený takým druhom a výmerom trestu, aký mu bol uložený súdom prvého stupňa. Uloženie trestu okresný súd aj vecne a zákonne odôvodnil.

V súvislosti s podaním poškodenej B. I. krajský súd považuje za potrebné uviesť, že táto na hlavnom pojednávaní konanom dňa 20.12.2023 uviedla, že žiadnu škodu v trestnom konaní si neuplatňuje, keďže sa jedná o jej druha a vzhľadom k tomu, okresný súd o jej nároku ani nerozhodoval.

Na základe uvedené preto krajský súd odvolanie obžalovaného A. B. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

VTiobecná agenda Page 1 z 4

about:blank 11.1.2024

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.